

De taler maaske smukt om Folkets Frihed men tilføjer ved sig selv: »Under Kirkens Formynderskab«. De forkyynder maaske en Barmhjertighedens Politik og ivrer for sociale Reformer, men samtidig staar dog hele deres Haab til den mirakuløse Indgriben hinsides fra, hvis Administration hører ind under deres Myndighed. Der har jo, som Historien videre lærer os, heller ikke været den Sag, som Kirken ikke har forraadt, naar den har ment at tjene sine egne Interesser dermed. Og nu vil enhver, der har et lydhørt Øre, let kunne fornemme det Suk, der gaar gennem hele den danske Gejstlighed for Tiden. Et Længselssuk, der gælder Kirkens tabte Magt og Myndighed i det borgerlige Samfund. I visse kirkelige Krese, der ikke staar os fjernt, stønnes der allerede ganske ubehersket af Brynde. I vore egne Rækker gaar man endnu ret stille om med sine Forhaabninger. Men det er paa Tide at sige det, saa det høres over Landet, at af alt Tyranni var Kirkens altid det utaaleligste, det mest nedværdigende, det blodigste. Der maa særligt erindres om, at selve den religiøse Følelse hos Folket bestandig har haft sin uforsonligste Fjende i Kirken. Tænk blot paa Grundtvig! Husk paa jeres egne fynske Lægmands-Prædikanter, Kristian Svane og hvad de andre hed, som Præsterne lod kaste i Fængsel, fordi de uden deres Tilladelse samlede Folk til en Bibellæsning! ... Mit